

Paradoksy

DZIENNIKA ŁÓDZKIEGO

Rok XX

Łódź, niedziela 15 i poniedziałek 16 sierpnia 1965 roku

Nr 194 (5812)

USA wysyłają dalsze oddziały do Wietnamu pld. Pirackie naloty na DRW

Amerykane zwiększają liczebność swych wojsk w Wietnamie południowym. Jak donosi Agencja AP z Chou Lai, w sobotę przybyło tam z Okinawy dalsze 2.800 żołnierzy i dywizji korpusu piechoty morskiej USA. Obecnie więc w rejonie Chou Lai i Da Nang liczą żołnierzy amerykańskiej piechoty morskiej sięga 36 tys. ludzi.

AFP pisze dalej, że po straceniu 5 samolotów USA nad Wietnamem północnym (w piątek), w sobotę kilka samo-

lotów pokazało się nad miejscowościami Vinh i Thanh Hoa, leżącymi w odległości 250 i 120 km na południe od

Hanoi. W dniu tym 4 samoloty USA obrzuciły bombami most w odległości 30 km na południowy zachód od Vinh.

Kolejny sukces w kosmosie

„Sonda-3” sfotografowała drugą stronę Księżyca

Stacja automatyczna „Sonda-3” kontynuuje lot po orbicie wokółsłonecznej.

Zgodnie z programem, podczas lotu stacji automatycznej „Sonda-3” badane są i wypróbowywane liczne urządzenia pokładowe w realnych warunkach długotrwałego lotu oraz prowadzone są badania fizycznych właściwości

odległej przestrzeni kosmicznej. Wraz z przyrządami naukowymi na stacji znajduje się aparatura do dokonywania zdjęć w przestrzeni kosmicznej i przekazywania obrazów na Ziemię z wielkich odległości.

Fotografowanie Księżyca rozpoczęło 20 lipca po upływie półtoręj doby od startu — o godz. 4 min. 24 czasu moskiewskiego, gdy stacja automatyczna „Sonda-3” znajdowała się w odległości 11.600 km od powierzchni Księżyca a zakończono o godz. 5 min 32 w odległości około 10 tys. kilometrów.

Po minięciu Księżyca stacja kontynuuje lot po orbicie wokółsłonecznej.

(A) Dalszy ciąg na str. 2

Do Moskwy uda się oficjalna delegacja NRF

Prasa podaje, że we wrześniu, w związku z planowaną wystawą zachodniemieckiego przemysłu chemicznego w Związku Radzieckim, uda się do Moskwy oficjalna delegacja rządowa NRF. Na jej czele stanie podsekretarz stanu w bońskim Ministerstwie Spraw Zagranicznych prof. Carstens.

NRF uznała SINGAPUR

W Bonn podano oficjalnie do wiadomości, że Niemcy zachodnie uznały Singapur.

Gdy w hotelu „Majestic” gaśnie światło

Goście odwiedzający restaurację w „Majestic” odmierza ją czas wojny według przerw w dopływie prądu. Jeszcze przed kilku miesiącami zdarzały się rzadko. Teraz prawie każdego wieczoru jedynym oświetleniem sali jest odbłask rąkiet na niebie. To znak, że wojna zbliża się coraz bardziej do stolicy. Partyzanci są już tak blisko, że mogą w każdej chwili przeciąć przewody elektryczne, zasilające Sajgon w prąd.

„Po pięciu latach wojny — pisze hamburski tygodnik „Der Spiegel” — Sajgon jest miastem ze wszystkich stron okrażonym przez oddziały partyzanckie”. Wojska powstaniec kontrolują drogę nr 1. prowadzącą wzdłuż wybrzeża na północ i drogę nr 14, wiodącą do środkowowietnamskiego piaskowizna. Patrole Vietcongu spotyka się często na drodze do Vung Tau (dawniejsze modne kąpielisko morskie Cap St. Jacques), które dostarcza soli do Sajgonu. W rękach partyzantów jest też droga do ujścia Mekongu — sajgońskiego spichlerza ryżowego. Zablokowana

Sala luksusowej restauracji na szóstym piętrze sajgońskiego hotelu „Majestic” zapełniona gośćmi. Kelnerzy uwijają się między stolikami, roznosząc rybę a la Seczuan — specjalność zakładu. Orkiestra gra tan-go, pary suną w kierunku parkietu i nagle wszystko pogrąża się w ciemnościach.

jest również międzynarodowa szosa wiodąca do Kambodży i Syjamu.

Nie tylko zresztą drogi opuszczone przez partyzantów. Linie kolejowe, łączące Sajgon z okęgami północnymi, zachodnimi i południowymi mogą być wykorzystywane przez wojska rządowe tylko na niewielu odciśniętych. Niektóre linie są nieczynne z powodu zerwania mostów. Także drogi wodne nie mogą już zapewnić komunikacji. Partyzanci kontrolują północny brzeg rzeki Sajgon i rządowe jednostki wojskowe, które próbują przeprawić się rzeką, ponoszą za każdym razem dotkliwe straty.

Tak wygląda sytuacja w stolicy południowego Wietnamu po pięciu latach wojny, w którą Stany Zjednoczone zaangażowały dotychczas ponad milion ludzi i olbrzymie środki finansowe. „Stany Zjednoczone — pisze „Der Spiegel” — które według słów Johnsona walczą w Wietnamie o swój honor, mają do spełnienia zadania, nie spotykane do tychczas w historii wojen: muszą bronić kraju, który nie chce się bronić i którego stolica znajduje się w całkowitym okrążeniu”.

12 lat z Johnem F. Kennedy

Amerykański tygodnik „Saturday Evening Post” drukuje obecnie pamiętniki Evelyn Lincoln, która przez 12 lat była osobistą sekretarką senatora, a później prezydenta — Johna F. Kennedy'ego. Pamiętniki zawierają wiele anegdotycznych szczegółów z życia zmarłego prezydenta. Pani Lincoln pisze m. in. o roku 1956. Kiedy John F. Kennedy stracił nominację na wiceprezydenta na rzecz Kefauvera, stał się ogromnie popularny w kołach demokratów, którzy zaczęli wysuwać jego kandydaturę na rzecznika partii demokratycznej. Gdy pani Lincoln zwróciła uwagę na ten ogromny wzrost popularności, John Kennedy odpowiedział z uśmiechem:

„Cóż, wszyscy lubią tych, którzy przegrywają”.

W codziennej pracy charakterystyczna Kennedy'ego nie zwykła szybkość decyzji, impulsywność, wysokie wymagania zarówno wobec siebie jak i wobec współpracowników oraz... wielki nieporządek. Biurko prezydenta — wspomina pani Lincoln — przypominało wywrócony kosz do śmieci, ale oczywiście nie wolno go było uporządkować, bo wtedy rozpaczał, że „nie może nic znaleźć”. Podczas licznych podróży zastawał zawsze połowę swych rzeczy w hotelach i samolotach. Pani Lincoln musiała potem to wszystko odszukiwać i sprowadzać z powrotem.

Do licznych funkcji pani Lincoln należało też załatwianie telefonów do młodych, uroczych dam, z którymi John F. Kennedy pragnął umówić się na randkę. Zmieniła często swe sympatie. Wyjątek stanowiła Jacqueline Bouvier. Do niej zdwoił już tylko osobiste.

Dolegliwości związane z konfliktami wojennymi często dawały mu się we znaki. Nigdy jednak nie dawał poznać po sobie, że cierpi. „Był pełen chłopcęj radości życia — pisze pani Lincoln — i wszyscy, którzy z nim współpracowali musieli go kochać”.

(m. i.)

A. Kosygin przyjął Todorowa i Paszewa

Aleksiej Kosygin przyjął na Kremlu kierowników bułgarskiej delegacji gospodarczej, wicepremiera Stanko Todorowa i przewodniczącego Komitetu do spraw Planowania LRB Apostola Paszewa.

Wymiana poglądów dotyczyła problemów rozszerzenia współpracy gospodarczej między Bułgarią i Związkiem Radzieckim.

Wszystko o reformie czynszów mieszkaniowych w Łodzi

WE WTOREK, 17 BM. w godz. 14-15.30 PRZY NTU 303-04 rozmawiać będzie z Czytelnikami

Zygmunt Siwecki kierownik Wydziału Gospodarki Komunalnej i Mieszkaniowej Prezydium RN m. Łodzi

Tematy:

- PODZIAŁ ŁODZI NA STREFY
- KATEGORIA I TYPY BUDYNKÓW
- STAWKI CZYNSZOWE

Myśli tygodnia

RZECZ, BY DWOJE CHECIAŁO NARAZ...

„Wrogowie rokowań są wrogami pokoju. (Premier brytyjski — Harold Wilson)

ŻMUDNY OBOWIĄZEK

„Do obowiązków dyplomaty należy żywienie nadziei”

(Amerykański sekretarz stanu — Dean Rusk) SZASTANIE POGŁOSKAMI

„Z pogłoską jest tak jak z fałszywymi banknotami: uczciwy człowiek nie zajmuje się ich sporządzaniem, ale wydaje je bez namysłu” (B. ambasador USA we Włoszech — Claire Booth Luce)

TAJEMNICE SUKCESU

„Sukces wielu autorów opera się na tym, że książkę wprawie się kupuje, a do piero potem czyta” (Aktor brytyjski — sir Laurence Olivier)

Z ŻYCIA WYJĘTE

Zgodnie z przepisami bhp urlop postanowiłem urozmaicić z pełnią wypoczynku. W tym celu załatwiłem pióro na kółku i powierzyłem sobie FWP. Skierowanie otrzymałem do nadmorskiej wioski. Decyzję tę ku zdumieniu skierowujących przyjąłem z entuzjazmem. W ogóle postanowiłem przyjąć na okres urlopu postawę

Pocztówka

łagodną, dobroduszną, wyrozumiałą aż do granic obojętności. Słowem popłynąć na falach wypoczynku i Baltyku. Nigdzie nie interweniować, nie składać reklamacji, nie narzekać na pogodę i nie toczyć walki o grajdołki. Grajdołki to przecież depresja. Lepiej być zawsze choć o pół metra powyżej poziomu. Oczywiście morza. Piaskiem w oczy nie sypie.

Owoce tej (wczasowo konformistycznej) postawy nie okazały na siebie długo czekać. Po przybyciu do Koszalina na skutek kiepskiej kooperacji między PKP a PKS czekałem dwie godziny. Ucieszyłem się, zwiędziałem dzięki temu miasto. Kiedy indziej przyrównałbym podobną sytuację do młynskiej mechanizacji, gdzie cały cykl produkcyjny jest zautomatyzowany, tylko worki z mąką nosi się na plecach. Pociąg przejechał pół Polski i nie spóźnił się ani minuty, autobus na trasie 60 km miał 2 godzinny opóźnienie. Wreszcie się przecież zjawił, a gdy byłem już blisko celu, kierowca stwierdził, że ma zbyt duże opóźnienie i nie oplaca mu się zbaczać z trasy (zgodnie z rozkładem jazdy) z jednym pasażerem. Wyśadził mnie wśród łanów szumiących i pomaszrowałem z walizką do wsi. Kipiła we mnie radość. W górze płaki śpiewały, w dole pachniał rumianek. 1:0 dla mnie.

W biurze kierownictwa domu wypoczynkowego toczono wstępne boje o pokoje 1-osobowe z łazienką i wi-

dkiem na morze. Co najciekawsze, w domu tym wcale nie było łazienek i pokojów jednoosobowych. Na twarzach ludzi malowało się rozczarowanie. Bierze się to chyba stąd, że większość osób w naszym kraju posiada w domu o wiele lepsze warunki mieszkaniowe niż na urlopie. Wczasy są więc dla nich degradacją w sensie standardu. Funkcjonariusze FWP nie mogą tego zrozumieć, choć to takie proste. Tak więc na samym wstępie między urlopowiczami a pracownikami FWP zaczyna się konflikt, który tylko pogoda potrafi złagodzić.

Na temat wczasowiczów wypisano już tomy. Opinia głosi, że ci, co potrafią dobrze pracować, nie potrafią wypoczywać. Po prostu brak uprawy. W takim razie jak wymyka z moich obserwacji, jesteśmy bardzo pracowitym ludem. Większość wczasowiczów dożywała się alkoholem.

O wiele większe współczucie budził we mnie jednak pracownicy FWP. Ludzie ci przeżywają istny dramat. Kiedy inni wypoczywają, oni muszą pracować. Wtedy łatwo o frustrację. Starają się więc rytm swej pracy zsynchronizować z rytmem wypoczynku. Z czasem dochodzą do takiej uprawy, że trudno odróżnić personel wczasowy od wczasowiczów. Jedynym znakiem rozpoznawczym jest chyba to, że są lepiej opaleni. Ale to dopiero widzi się na plaży.

z wczasów

W pewnym nadmorskim lokalu obserwowałem jak jedna otepiała w pracy kelnerka obsługiwała salę, w której czekało ponad 100 osób. Z prostej ciekawości spytałem kierownika lokalu, czy nie ma przypadkiem więcej kelnerów. Panie — rzekł kierownik — oczywiście że mam, lecz przy ładnej pogodzie nawet traktorem tych z plaży nie ściągnę. — Dobrze więc, że pogoda była przeważnie deszczowa.

KAROL BADZIAK

